

DICTAMEN: 101/2019, de 5 d'abril

MATÈRIA: Responsabilitat patrimonial

DEPARTAMENT: Presidència - Ajuntament de Granollers

PONENT: Eva Pons i Parera

DICTAMEN 101/2019, de 5 d'abril. Reclamació de responsabilitat patrimonial instada davant l'Ajuntament de Granollers per la Sra. A per les lesions que va patir com a conseqüència d'una caiguda a les instal·lacions municipals de les pistes d'atletisme, i que atribueix a l'existència d'una peça de ferro que sobresortia del terra

La Comissió Jurídica Assessora, reunida el 5 d'abril de 2019, amb la presidència del Sr. Albert Lamarca i Marquès, actuant com a secretària la Sra. Francesca Mas i Casanovas, amb la participació de les Sres. i els Srs. Francesc Esteve i Balagué, Marta Franch i Saguer, Alfredo Galán Galán, Francesc Homs i Molist, Marc Marsal i Ferret, Joan Pagès i Galtés, Sonia Ramos i González, Lluís Saura i Lluvià, Joan Manuel Trayter i Jiménez, i Antoni Vaquer i Aloy, i essent-ne ponent la Sra. Eva Pons i Parera, ha aprovat el Dictamen següent:

ANTECEDENTS DE FET

1. El dia 9 d'abril de 2018, la Sra. A va formular davant l'Ajuntament de Granollers una reclamació de responsabilitat patrimonial, en què demanava una indemnització de 57.702,53 euros, pels danys i perjudicis derivats d'una caiguda que va patir a les instal·lacions de les pistes d'atletisme el 15 de juny de 2016, i que atribueix a l'existència d'una peça de ferro que sobresortia del terra i que posteriorment va ser rebaixada i anivellada.

2. La reclamant, de 68 anys el dia de l'accident, exposa que en el moment de la caiguda, quan entrava a la pista d'atletisme disposada a iniciar l'activitat organitzada per l'Ajuntament per a la gent gran a la qual s'havia apuntat –amb el pagament previ de 18 euros–, va ensopegar amb una peça de ferro incrustada a l'accés de la pista, que sobresortia d'una manera inadequada i esdevenia un obstacle no prou visible per a poder-lo esquivar. Entén que aquella peça de ferro al mig del pas suposa una omissió municipal en matèria de manteniment i adequació de les instal·lacions.

3. Entre d'altres documents, aporta un informe mèdic pericial de valoració de danys i seqüeles, emès el 3 de març de 2018 per un metge col·legiat, i diverses fotografies de la peça de ferro que es troba al lloc de la caiguda, que la mostren després que es procedís a aplanar-ne el voltant, i d'una altra peça igual que es troba en un altre lloc de la pista, que no ha estat arreglada.

4. Amb l'informe previ de Secretaria, el regidor delegat de Serveis Jurídics i Contractació va admetre a tràmit la reclamació i en va designar la instructora i secretària mitjançant la Resolució de 29 de maig de 2018, cosa que va notificar a la interessada per un ofici del mateix

dia 29 de maig, en què la informava, a més, del termini de resolució i dels efectes de la manca de resolució expressa.

5. Mitjançant un escrit de 30 de maig de 2018, el cap de la Policia Local de Granollers va informar que un cop consultats els arxius policials no hi constava cap dada en relació amb els fets indicats, ni tenien constància de cap incidència ni intervenció puntual al paviment de les pistes d'atletisme.

6. La Unitat Operativa de Serveis de l'Ajuntament, per un escrit de la mateixa data de 30 de maig de 2018, va informar que en la data i el lloc indicats en l'escrit de la interessada no els constava cap sol·licitud de reparació que pogués tenir relació amb aquella reclamació.

7. El 5 de juny de 2018, el cap del Servei d'Esports municipal va informar de la caiguda de la reclamant a les pistes d'atletisme el dia assenyalat, en ensopegar amb el ferro; que es va trucar a l'ambulància –que la va traslladar a l'hospital–, i que no els constava haver rebut cap denúncia.

8. A través d'un ofici de 25 de juny de 2018, es va atorgar el tràmit de vista i d'audiència de l'expedient a l'afectada, que el 6 de juliol següent, i per mitjà de representació lletrada, va comparèixer a les dependències municipals per a consultar l'expedient.

9. El 14 de juliol de 2018, la representant de la instant va presentar un escrit pel qual al·legava que la prova practicada corroborava els fets explicats, i que, no obstant això, si hi havia algun dubte, que es prengués testimoni a les persones designades en l'escrit inicial, sobretot per a aclarir si s'havia rebaixat el ferro, com es feia palès a les fotografies que ja havien adjuntat.

10. L'expedient rebut incorpora el resultat de la prova testifical practicada, amb les declaracions de tres persones testimonis dels fets, que van ser interrogades el 2 d'agost de 2018 a les dependències municipals per la instructora de l'expedient i la representant de la interessada.

11. Així mateix, consta que aquests fets es van posar en coneixement de la companyia d'assegurances municipal, que el 5 d'octubre de 2018 va presentar un escrit en què al·legava que dels antecedents exposats no se'n conclouia cap responsabilitat que es pogués imputar a l'ens local.

12. El 31 de gener de 2019, i amb l'informe previ del tècnic lletrat de Serveis Jurídics i Patrimoni, es va proposar desestimar la reclamació, per manca de dany antijurídic i manca de prova del nexa causal i de les circumstàncies de la caiguda; sol·licitar el dictamen preceptiu a la Comissió Jurídica Assessora, i suspendre el termini de resolució del procediment.

13. El 8 de febrer de 2019, va tenir entrada al Departament de la Presidència, per mitjà de la plataforma EACAT, l'expedient tramitat i la sol·licitud de l'alcalde de Granollers de remetre'l a la Comissió Jurídica Assessora, a fi d'emetre'n el dictamen preceptiu.

14. El 18 de febrer de 2019, la responsable de Patrimoni de les Entitats Locals, amb el vistiplau de la subdirectora general d'Assistència Jurídica i d'Innovació a l'Administració Local, va informar favorablement sobre la tramesa de l'expedient a la Comissió Jurídica Assessora.

15. El 20 de febrer de 2019, va tenir entrada en aquest òrgan consultiu la petició de dictamen cursada per mitjà del secretari d'Administracions Locals i de Relacions amb l'Aran, per delegació, d'acord amb la Resolució PRE/3029/2018, de 17 de desembre, de delegació de competències de la persona titular del Departament de la Presidència (DOGC núm. 7774, de 24 de desembre de 2018).

16. En la sessió de 22 de febrer de 2019, el Ple de la Comissió Jurídica Assessora va admetre a tràmit la petició referida i en va designar ponent.

FONAMENTS JURÍDICS

I. Objecte del Dictamen i intervenció de la Comissió Jurídica Assessora

Constitueix l'objecte del present Dictamen la reclamació de responsabilitat patrimonial formulada el 9 d'abril de 2018 per la Sra. A davant l'Ajuntament de Granollers, en què demanava una indemnització de 57.702,53 euros, pels danys i perjudicis derivats d'una caiguda soferta a les instal·lacions de les pistes d'atletisme el 15 de juny de 2016, i que atribueix a l'existència d'una peça de ferro que sobresortia del terra.

La reclamant, de 68 anys el dia dels fets, al·lega que, en el moment d'entrar a la pista d'atletisme per a iniciar l'activitat organitzada per l'Ajuntament per a la gent gran a la qual s'havia apuntat, va caure en haver ensopegat amb la peça de ferro que es trobava incrustada a l'accés de la pista, la qual sobresortia d'una manera inadeguada, com ho mostraven les fotografies que aportava. Considera que aquesta peça de ferro al mig del pas –que posteriorment va ser rebaixada i anivellada–, suposa una omisió municipal en matèria de manteniment i adequació de les instal·lacions.

La intervenció de la Comissió en l'expedient es fa a l'empara d'allò que disposa l'article 86 de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya, i d'acord amb el que estableix l'article 8.3.a) de la Llei 5/2005, de 2 de maig, reguladora d'aquest alt òrgan consultiu, ja que la quantia de la reclamació és superior als 50.000 euros mínims previstos legalment.

II. Normativa aplicable

La responsabilitat patrimonial de les administracions públiques de Catalunya es regula en el títol VI, articles 81 i següents, de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, citada més amunt, que estableix les disposicions generals i les especificitats del procediment de la responsabilitat.

S'ha de tenir en compte, així mateix, que en el moment de presentar-se l'escrit que va donar lloc a l'inici de l'expedient, el 9 d'abril de 2018, ja havia entrat en vigor –ho va fer el 2 d'octubre de 2016– la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPAC), que regula els aspectes procedimentals de la responsabilitat patrimonial i que va derogar la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (LRJPAC), així com el Reglament dels procediments de les administracions públiques en matèria de responsabilitat patrimonial, que la desplegava, aprovat pel Reial decret 429/1993, de 26 de març (RPRP).

I també cal esmentar la Llei 40/2015, de la mateixa data d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic (LRJSP), que conté els aspectes substantius de la institució de la responsabilitat patrimonial en els articles 32 i següents, la qual, no obstant això, si s'atén la data del sinistre, el 15 de juny de 2016, no es trobava en vigor en el moment dels fets causants dels danys objecte de la reclamació.

En l'àmbit local, cal esmentar igualment l'article 174 del text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (TRLMRLC), aprovat pel Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, de conformitat amb el qual els ens locals responen directament dels danys i perjudicis causats als particulars en llurs béns i drets com a conseqüència del funcionament dels serveis públics, en els termes previstos per la legislació general sobre responsabilitat administrativa.

III. Legitimació activa i competència per a resoldre

La instant té la legitimació activa per a presentar la reclamació, en tractar-se de la mateixa persona que va patir la caiguda per la qual demana una compensació. En l'escrit inicial va actuar en nom propi i va signar la reclamació, i en el decurs de la tramitació del procediment va aportar una còpia del DNI, que en prova la identitat, com així ha requerit la Comissió en diverses ocasions anteriors (dictàmens 301/2017, 285/2018, 21/2019 i 76/2019), als efectes de contrastar d'una manera adequada la identitat de les persones reclamants i poder-ne verificar la signatura i la voluntat de reclamar.

Així mateix, en el tràmit d'audiència, la instant va comparèixer representada per una advocada, que va acreditar la representació que tenia a través d'un document que l'autoritzava a actuar en nom de la interessada, i que incorporava una còpia del DNI de l'advocada; forma de

procedir que dona compliment a l'article 5.4 de l'LPAC, que disposa que la representació pot acreditar-se a través de qualsevol mitjà vàlid en dret que en deixi constància fidedigna.

Respecte a la competència per a resoldre, és a l'Ajuntament de Granollers a qui pertoca resoldre la reclamació, com a titular de les instal·lacions esportives on va tenir lloc la caiguda i com a responsable de l'activitat que la instant desenvolupava en aquell moment.

IV. Temporalitat de l'exercici de l'acció

Pel que fa al termini d'interposició de l'acció, les pretensions indemnitzatòries contra l'Administració estan sotmeses al termini de prescripció d'un any, tal com estableix l'avui vigent article 67.1 de l'LPAC (anterior article 142.5 de l'LRJPAC), que preveu que el dret a reclamar prescriu a l'any de produir-se el fet o l'acte que motivi la indemnització o se'n manifesti l'efecte lesiu, i que, en el cas de danys físics o psíquics, el termini comença a computar-se des de la curació o la determinació de l'abast de les seqüeles.

En l'expedient objecte de dictamen es constata que, per bé que l'accident es va produir el 15 de juny de 2016 i la reclamació no es va presentar fins al 9 d'abril de 2018, s'ha de tenir present que la documentació mèdica aportada acredita que la fractura inicial –de l'húmer dret– va requerir una intervenció quirúrgica –que es va practicar el 20 de juny de 2016– i un posterior període de rehabilitació que va durar fins al 8 de gener de 2018, quan va causar alta definitiva per estabilització lesional.

Per tant, la reclamació instada el 9 d'abril de 2018 és temporània, en haver-se exercitat dins el termini anual previst legalment.

V. La instrucció de l'expedient

En relació amb l'expedient enviat –que es troba indexat i foliat–, s'observa que la tramitació s'ajusta, quant a les fases procedimentals que s'han dut a terme, a l'establert en la Llei 26/2010 i en l'LPAC.

El procediment va iniciar-se amb la presentació de l'escrit de reclamació, que es va admetre a tràmit, cosa que es va posar en coneixement de la part instant, a qui, alhora, es va informar de la durada del procediment i els efectes de la manca de resolució expressa. També es va notificar el procediment a la companyia d'assegurances, que, tot i comparèixer en l'expedient, no ha quantificat els danys patits.

En la fase instructora desplegada per a la determinació, el coneixement i la comprovació dels fets, i a l'efecte de contrastar les afirmacions de la reclamant, es van sol·licitar i obtenir tres informes dels serveis corresponents eventualment implicats en l'accident. Consta igualment

que es va atorgar el tràmit de vista i d'audiència de l'expedient, en el decurs del qual, i després d'haver comparegut a la seu de l'ens local per tal de consultar l'expedient, la representant de l'afectada hi va formular al·legacions.

I, amb posterioritat, l'òrgan instructor va decidir practicar la prova testifical a tres de les persones designades en l'escrit inicial, la qual es va realitzar a les dependències municipals, amb el resultat que figura en els documents de declaració corresponents. En relació amb això, i malgrat que no consta en l'expedient la realització d'un segon tràmit d'audiència posterior a la pràctica de les proves testificals, s'ha de significar que l'advocada representant de la instant va estar present en el moment de practicar els interrogatoris i en va conèixer, doncs, el resultat.

Un cop finalitzada la instrucció en els termes indicats, es va emetre un informe i, amb el mateix contingut, es va redactar la proposta de resolució, la qual, d'una manera subsidiària, no valora econòmicament els danys al·legats; únicament indica que els danys s'haurien de quantificar en zero euros i que, per al supòsit que s'estimés la reclamació, caldria determinar la concurrència de culpa en un 90 % per a la perjudicada i en un 10 % per a l'Ajuntament. Es troba a faltar, doncs, una quantificació de l'eventual import que caldria reconèixer per al supòsit d'estimar totalment o parcialment la petició, a fi i efecte de proporcionar a aquest òrgan consultiu tots els elements necessaris que permetin emetre el dictamen corresponent, en els termes ja posats de manifest per aquesta Comissió en pronunciaments anteriors (dictàmens 343/2017, 74/2018, 207/2018 i 4/2019).

Així configurat, l'expedient ha estat tramès a la Comissió Jurídica Assessora perquè n'emeti el dictamen preceptiu.

VI. La posició de les parts i la documentació de l'expedient

En la pretensió exercitada, la instant exposa que, el 15 de juny de 2016, va caure a les instal·lacions municipals de la pista d'atletisme en ensopegar amb una peça de ferro del terra, en el moment d'entrar a la pista d'atletisme per a iniciar una activitat organitzada per l'Ajuntament. Entén que hi ha responsabilitat municipal perquè l'existència d'aquella peça de ferro al mig del pas suposa una omissió municipal en matèria de manteniment i adequació de les instal·lacions, ja que correspon a l'Ajuntament adequar les pistes d'atletisme a la pràctica de les activitats que s'hi desenvolupen, i més si es tracta d'una activitat organitzada pel mateix ens local. És per això que considera que es dona el nexa causal entre els danys i l'actuació municipal, en afirmar que és responsabilitat de l'ens local mantenir en bon estat de conservació tots els elements que integren les seves instal·lacions, tenint cura que cap element sigui un perill per a les persones usuàries del servei. I també destaca que, com a conseqüència de l'accident, es va rebaixar el ferro que sobresortia en excés i que havia provocat la caiguda, cosa que suposa, al seu entendre, un reconeixement explícit que confirmaria la mala conservació de les instal·lacions.

A l'efecte d'acreditar els danys i els fets, aporta, entre d'altres, un dictamen pericial mèdic de valoració del dany corporal, emès per un metge traumatòleg col·legiat el 3 de març de 2018, i diverses fotografies, tant de la peça un cop rebaixada com d'una altra peça igual que es troba en un altre lloc de la pista, que no havia estat arreglada, i que il·lustra l'estat en què es trobava la peça amb què va ensopegar, abans que l'anivellessin amb el terra. I també identifica diversos testimonis presencials de l'accident. Els documents mèdics constaten que la interessada, en la caiguda, es va fracturar l'húmer proximal dret; lesió que va requerir una intervenció quirúrgica i un període de rehabilitació i sessions de fisioteràpia que va durar fins al 8 de gener de 2018, i que li ha deixat diverses seqüeles, que es valoren i quantifiquen.

A instàncies de l'òrgan instructor, es van incorporar tres documents:

– L'escrit del cap de la Policia Local de Granollers, de 30 de maig de 2018, en què va informar que, un cop consultats els arxius policials, no constava cap dada en relació amb els fets indicats, ni tampoc tenien constància de cap incidència ni intervenció puntual al paviment de les pistes d'atletisme.

– L'escrit emès en la mateixa data per la Unitat Operativa de Serveis de l'Ajuntament, en què s'assenyalava que, al voltant de la data i del lloc indicats en l'escrit de la interessada, no els constava cap sol·licitud de reparació que pogués tenir relació amb aquella reclamació.

– I l'escrit de 5 de juny de 2018 del cap del Servei d'Esports municipal, en què s'informava de la caiguda de la reclamant a les pistes d'atletisme el dia assenyalat i es feia constar que, d'acord amb la informació de què disposava el signant, la reclamant va ensopegar amb un ferro que sobresortia una mica del paviment; que la monitora del grup va trucar a l'ambulància –que la va traslladar a l'Hospital–, i que el Servei –que havia fet tot el que era a les seves mans per a una ràpida atenció mèdica a l'accidentada– no havia rebut cap denúncia.

En el tràmit d'audiència atorgat, i després d'haver comparegut, per mitjà de representació, a les dependències municipals per a consultar l'expedient, la instant va al·legar que la prova practicada corroborava els fets explicats que eren causa de la reclamació, i sobre la qüestió – que no hi constava– de si es va fer o no la reparació a la pista l'endemà de l'accident, i per si hi havia algun dubte, es demanava que es prengués testimoni a les persones designades en l'escrit inicial, sobretot per a aclarir si s'havia rebaixat el ferro, com es feia palès en les fotografies que ja havien adjuntat.

Arran d'aquelles al·legacions, es va practicar la prova testifical. Del seu resultat, es pot destacar que la primera testimoni va declarar, entre d'altres qüestions, que l'accidentada coneixia el lloc perquè cada dia hi anaven a caminar; que feia anys que feien aquella activitat; que li semblava que feia uns vuit anys que la instant assistia al curs; que la caiguda va ser mentre feien les voltes d'escalfament caminant per la pista, no recorda si a la segona o tercera volta; que la reclamant va entrebancar-se degut a un ferro que sobresortia del terra, i que

l'havien arreglat, rebaixant-lo. El segon testimoni va afirmar que la interessada, quan anaven a començar la classe a les 4:30 h, mentre anaven tots caminant i parlant en direcció a la tribuna, va caure a l'entrada de la pista amb un ferro que sortia 4 cm, i que el ferro el van arreglar aquella mateixa tarda. I la tercera testimoni va dir que anaven caminant i la instant va ensopegar amb un ferro que sobresortia, quan eren les 5 h de la tarda, aproximadament; que la reclamant coneixia l'indret perquè feien gimnàstica allà, i que el marit de la testimoni, amb posterioritat, havia anat al lloc dels fets i havia vist que el ferro l'havien tallat arran de terra i que ella també havia vist que l'havien tallat.

D'altra banda, la companyia d'assegurances va presentar un escrit en què, sense més explicacions, manifestava que, dels antecedents en el seu poder, no se'n conclouia responsabilitat que pogués ser imputable a l'ens local.

Amb l'informe previ del lletrat –de contingut molt similar–, es va emetre la proposta de resolució, que recull els antecedents de la reclamació i els tràmits practicats, destaca el contingut dels informes obtinguts i es pronuncia en sentit desestimatori, per manca de dany antijurídic, atès que els danys deriven d'uns fets que no poden ser imputables al funcionament de l'Administració, donat que el lloc on es va produir la caiguda és fora del circuit de les pistes d'atletisme, a les quals es pot accedir per una zona ampla, al llarg de tot el circuit, i perquè l'activitat física es realitzava a tot el recorregut que hi ha dins les pistes i no pas a la zona exterior que les envolta, que és on la instant va caure, que és una zona cimentada amb irregularitats poc significatives i perfectament superables si se circula amb un mínim d'atenció.

Assenyala, així mateix, que les declaracions dels testimonis aporten versions contradictòries entre ells, tant respecte del punt exacte de la caiguda com pel que fa a d'altres circumstàncies, per la qual cosa es conclou que no ha quedat acreditada l'existència de tots els elements necessaris per a poder determinar la responsabilitat patrimonial municipal i, en particular, la relació de causalitat entre el funcionament de l'Administració i els danys soferts.

La proposta fa constar igualment que l'ens local, a través de l'assegurança col·lectiva, va cobrir les despeses de rehabilitació de l'afectada, com a integrant de l'activitat organitzada per l'Ajuntament. I, per al supòsit que s'estimés la reclamació, i tot i quantificar els danys en zero euros, caldria determinar la concurrència de culpa en un 90 % per a la perjudicada i en un 10 % per a l'Ajuntament.

VII. El parer de la Comissió Jurídica Assessora

D'acord amb l'article 81 de la Llei 26/2010 i l'article 139 de l'LRJPAC –que era la llei substantiva vigent en el moment de l'accident–, els ciutadans tenen dret a ser indemnitzats per les administracions públiques de Catalunya de tota lesió que pateixin en qualsevol de llurs béns i drets, sempre que sigui conseqüència del funcionament normal o anormal dels serveis

públics, excepte en els casos de força major o de danys que tinguin el deure jurídic de suportar.

Els requisits que hi han de concórrer perquè la petició prosperi i la persona perjudicada tingui dret a ser indemnitzada són: a) que existeixi un dany real, efectiu, avaluable econòmicament i individualitzable en una persona o un grup de persones; b) que la lesió sigui conseqüència del funcionament normal o anormal del servei públic; c) que no hi hagi intervingut força major, i d) que el dany sigui antijurídic, en el sentit que qui el pateixi no tingui el deure de suportar-lo.

Tenint en compte els fets provats descrits, inclosos els danys soferts en la caiguda, en el supòsit examinat no planteja dubte que la reclamant ha patit un dany real, efectiu, avaluable econòmicament i individualitzable en relació amb la seva persona, en els termes previstos en l'article 81 de la Llei 26/2010 i en l'article 139.2 de l'LRJPAC (actual art. 32.2 de l'LRJSP), ja que s'ha constatat que la interessada va patir una caiguda a les instal·lacions esportives municipals, que li va ocasionar una fractura de l'húmer dret.

Ara bé, la indemnització només serà procedent si s'acredita el nexa causal entre el fet realitzat i el dany que se'n deriva, amb el benentès que la lesió ha de ser conseqüència del funcionament d'un servei públic. No n'hi ha prou, doncs, amb la mera titularitat de la via pública o de les instal·lacions i la prova de l'existència d'uns danys; aspectes que no són suficients per a entendre que es dona la relació de causalitat, atès que la responsabilitat objectiva no converteix l'Administració pública en una asseguradora universal de tots els riscos (entre d'altres, dictàmens 298/2018, 13/2019 i 76/2019).

En el cas objecte de dictamen, i per bé que la proposta de resolució destaca que les versions de les tres persones que van testificar són contradictòries entre si, tant respecte del lloc de la caiguda com dels danys que s'hauria fet, s'observa que, d'acord amb el que van testificar, totes tres persones interrogades coincideixen a afirmar que l'accidentada va caure quan va ensopegar amb el ferro que sobresortia del terra.

Malgrat aquesta evidència –que cal entendre suficient a l'efecte de tenir per acreditada la circumstància de la caiguda–, s'ha de tenir present la localització i l'entitat del desperfecte, en relació amb el qual la Comissió ja ha referit que, perquè el dany sigui antijurídic, cal que el desperfecte o la irregularitat tingui una entitat suficient, i que, per a poder imputar la responsabilitat dels fets a l'Administració, el risc provocat pel servei públic ha de sobrepassar els estàndards de seguretat exigibles conforme a la consciència social (dictàmens 140/2017, 78/2018, 101/2018, 283/2018 i 13/2019).

La Comissió considera que no concorren els requisits esmentats en el cas examinat. En les fotografies adjuntades per la reclamant, que són les úniques que figuren en l'expedient –atès que l'ens local no n'ha aportat cap–, s'observa que l'element metàl·lic indicat té entre 10 i 15 centímetres de longitud i uns 5 d'amplada, és fix i tindria una funcionalitat determinada –tot i que no del tot precisada en l'expedient, sembla que serveix per a fixar banderes– en l'espai

on es troba. De les fotografies que mostren el desnivell es desprèn que es tracta d'un desperfecte de poca entitat –la peça sobresurt del terra entre 1 i 2 centímetres–, que, a més, es troba fora de la pista d'atletisme, amb la qual cosa, i tenint en compte les característiques de la pista, no afecta d'una manera important la deambulació, sinó que més aviat constitueix un risc evitable i fàcilment superable amb el nivell d'atenció mitjà exigible a l'hora de practicar una activitat com la descrita en unes instal·lacions esportives. A més, segons assenyalen els testimonis, la instant coneixia les instal·lacions, on practicava l'activitat física des de feia diversos anys. Les declaracions dels testimonis presencials concreten que els fets van tenir lloc mentre el grup de participants en l'activitat anaven caminant i parlant, i la instant de cop i volta va caure. De tot l'afirmat es desprèn que la instant va desviar el pas i, sense que consti que pateixi cap defecte visual, no va percebre el ferro i hi va ensopegar, el qual era al terra de l'exterior de la pista i, per tant, fora de la zona habilitada per a la pràctica esportiva.

Per consegüent, i ateses les circumstàncies exposades, la Comissió considera que no es pot donar per acreditada una actuació o omissió de l'Administració creadora d'un risc susceptible de funcionar com a títol d'imputació de la responsabilitat pel resultat danyós.

I quant al fet que, amb posterioritat, es retoqués la peça de ferro i es rebaixés i anivellés amb el terra, això no suposa necessàriament el reconeixement per part de l'Administració competent que l'estat del desperfecte en qüestió hagués estat el generador de la caiguda en aquest cas concret, en els termes indicats en els dictàmens 274/2017 i 101/2018. En aquest mateix sentit, en el Dictamen 92/2017, es va dir que «el reparament “posterior d'una zona pública on s'ha produït una caiguda no és necessàriament una circumstància indicativa de l'existència de negligència municipal en la seva conservació i manteniment, ni dona lloc a una responsabilitat automàtica de l'Administració en els fets” (Dictamen 82/2016, seguint dictàmens precedents [...])».

Ateses les consideracions anteriors, aquesta Comissió ha de concloure que els danys i perjudicis al·legats per qui reclama no són antijurídics, ni es poden imputar a una acció o omissió de l'Administració municipal, cosa que comporta que la present reclamació s'hagi de desestimar.

CONCLUSIÓ

És procedent desestimar la reclamació de responsabilitat patrimonial instada davant l'Ajuntament de Granollers per la Sra. A per les lesions que va patir com a conseqüència d'una caiguda a les instal·lacions municipals de les pistes d'atletisme, i que atribueix a l'existència d'una peça de ferro que sobresortia del terra.